Republika Hrvatska
Općinski sud u Koprivnici
Koprivnica, Hrvatske državnosti 5

Poslovni broj: P-199/2026-14

U I ME R E PU B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Koprivnici, po sutkinji Nikolini Valent Rabađija, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Vlade Hip, OIB: 60216138273, Varaždinska ulica 158/1, Gornje Vratno, Cestica, koga zastupa punomoćnica Ivana Kostanjevec Rožmarić, odvjetnica u Varaždinu, protiv tuženika Hrvatske poštanske banke d.d., OIB: 87939104217, Jurišićeva ulica 4, Zagreb, koga zastupa punomoćnica Andreja Šeša, odvjetnica u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon provedene glavne rasprave zaključene dana 20. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnice tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, te objavljene presude dana 9. studenog 2026., istog dana

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim odredba čl. 6.t. 1. Ugovora o kreditu br. 209689 od 11.07.2007., solemniziranog po javnom bilježniku Kvakan Ivanu iz Čakovca dana 11.07.2007.godine pod posl.brojem OV-7253/2007, sklopljenog između tužitelja HIP VLADO, Varaždinska ulica 158/1, Gornje Vratno, Cestica, OIB:60216138273 kao korisnika kredita i tuženika VOLKSBANK d.d., Zagreb, Varašavska 9, a sadašnjeg naziva HRVATSKA POŠTANSKA BANKA dioničko društvo, Jurišićeva ulica 4, 10 000 Zagreb, OIB:87939104217 , kao kreditora, u dijelu koji glasi " NAKNADA ZA OBRADU ZAHTJEVA I ADMINISTRACIJU KREDITA: jednokratno 1,35%, minimalno 500,00 kn naplaćuje se neposredno prije isplate kredita" te navedena odredba ne proizvodi pravni učinak za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA dioničko društvo, Jurišićeva ulica 4, 10 000 Zagreb, OIB:87939104217, da tužitelju HIP VLADO, Varaždinska ulica 158/1, Gornje Vratno, Cestica, OIB:60216138273 na ime naknade za obradu kredita isplati iznos od 225,12 EUR zajedno s zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 13.07.2007. godine pa do konačne isplate i to do 31.12.2007. po stopi od 15 % godišnje, a od 01.01.2008. do 30.06.2011. po stopi od 14%, od 01.07.2011. do 31.07.2015. po stopi od 12% godišnje, od 01.08.2015. godine do 31.12.2016.godine po stopi od 8,14% godišnje, od 01.01.2016.godine do 30.06.2016.godine po stopi od 8,05 % godišnje, od 01.07.2016. do 31.12.2016. godine po stopi od 7,88 % godišnje, a od 01.01.2017.godine do isplate po stopi od 7,68 % godišnje, a u slučaju promjene po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem

polugodištu za tri postotna poena, koju kamatnu stopu utvrđuje HNB prema čl. 29. st.2 i 8. Zakona o obveznim odnosima, sve u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku HRVATSKA POŠTANSKA BANKA dioničko društvo, Jurišićeva ulica 4, 10 000 Zagreb, OIB:87939104217 da tužitelju HIP VLADO, Varaždinska ulica 158/1, Gornje Vratno, Cestica, OIB:60216138273 nadoknadi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 243,27 EUR-a (slovima: dvijestočetrdesetitrieuraidvadesetisedameurocenti) zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom, po stopi koja se određuje člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 20/18,114/22, 156/22) i to po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a koja kamata teče od dana donošenja presude, tj od dana 9. studenog 2026. pa do isplate, sve u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu u iznosu od 1,73 EUR-a odbija kao neosnovan.

IV. Odbija se u cijelosti kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 7. listopada 2025. podnio tužbu pred Općinskim sudom u Varaždinu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti čl. 6.1. Ugovora o kreditu broj: 209689 sklopljenog dana 11. srpnja 2007. između tužitelja kao korisnika kredita i prednika tuženika Volksbank d.d. Zagreb u dijelu koji se odnosi na naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita te radi isplate novčanog iznosa od 225,12 eura sa zakonskom zateznom kamatom od 13. srpnja 2007. do isplate, a za koji iznos tužitelj tvrdi da ga je tuženik stekao ugovaranjem navedene nepoštene ugovorne odredbi tj. bez osnova.

1.1. U tužbi se navodi da je predmetnim Ugovorom, koji je javnobilježnički solemniziran pod brojem OU-7253/2007 dana 11. srpnja 2007. od strane javnog bilježnika Ivana Kvakana iz Čakovca tužitelj podigao kredit u iznosu od 28.522,73 CHF uz obvezu povrata u mjesečnim ratama i uz ugovorenu kamatnu stopu.

1.2. Navodi se da je s osnove predmetnog ugovora o kreditu, uz redovne kamate, tužitelju odredbom čl. 6 t.1 Ugovora nametnuta obveza plaćanja tzv. ulazne naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita u iznosu 1,25% od iznosa kredita, jednokratno, minimalno 500,00 kn, a koju je bio dužan platiti neposredno prije isplate kredita. Tužitelj je naknadu platio dana 12.7.2007. i to u iznosu od 1.696,20 kn/ 225,12 EUR. Prilikom sklapanja predmetnog ugovora tužitelju nisu bila dana nikakva objašnjenja niti pojašnjenja o svrsi navedene naknade, njezinu izračunu, osnovi za njezino određivanje, niti je bio upoznat s bilo kakvim važećim cjenikom kreditora. Odredba o plaćanju predmetne naknade nije bila predmet individualnih pregovora, već je bila sastavni dio unaprijed pripremljenog obrasca ugovora, koji tužitelj nije imao mogućnosti mijenjati, dopunjavati ili osporiti, a ni dobiti detaljne informacije o sadržaju

i svrsi naknade. Takva ugovorna odredba, koja stvara značajnu neravnotežu na štetu potrošača, nije transparentna, nije precizna i nije utemeljena na stvarno pruženoj usluzi, već se naplaćuje bez ikakvog stvarnog protučinjenja. Dakle, u konkretnom slučaju riječ je o unaprijed formuliranoj odredbi o tzv. ulaznoj naknadi od strane tuženika kao banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a ista je suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, s obzirom da tužitelju nije jasno i nedvosmisleno prezentiran odnos između iznosa naknade i zauzvrat pruženih usluga čiji bi se troškovi trebali pokriti tom naknadom, u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa sporne naknade, odnosno koji opravdavaju plaćanje iste, a niti je tuženik vodio računa o zakonitim interesima tužitelja jer je riječ o tipskim ugovorima. Stoga tužitelj traži utvrđenje ništetnosti navedene ugovorne odredbe i povrat iznosa koji je temeljem iste platio, zajedno s pripadajućim zateznim kamatama, počevši od dana uplate do dana isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu predložio da sud odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

2.1. Tuženik prigovara zastari utuženog iznosa s osnova stjecanja bez osnove. Navodi da je opći zastarni rok 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, od kada i temeljem odredbe čl. 225. Zakona o obveznim odnosima počinje teći zastara, a Ugovor je sklopljen 11.7.2007.

2.2. Tuženik navodi da je predmetna ugovorna odredba sastavni dio Ugovora o kreditu i u njemu izričito navedena na vidljivom mjestu bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama koji bi bili napisani manjim slovima ili uključeni u fusnotu. Navodi da je tužitelj u svakom trenutku bio slobodan pregovarati s tuženikom oko plaćanja naknade. Tuženik smatra da je tužitelj potpisom predmetnog ugovora o kreditu u odredbi članka 11.3. Ugovora jasno potvrdio da mu je banka uručila otplatnu tablicu u kojoj je, između ostalog, jasno bila iskazana naknada na koju je tužitelj svjesno pristao. Uzimajući navedeno u obzir kao nesporno, životno je i pravno logično da ukoliko neka neravnoteža postoji, a kako to tvrdi tužitelj, da tada ta neravnoteža postoji u samom trenutku sklapanja ugovora, te se ne odražava kasnije kroz otplatno razdoblje. Tuženik navodi da je tužitelj bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade i točno određenim iznosom koji mora podmiriti. Navodi da se ne radi o prikrivenim odredbama već o izričitim jasno vidljivim i konkretno (u postotku) definiranim uvjetima.

2.3. Tuženik navodi da nema zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kreditu, kao ni pravo na zakonske zatezne kamate prije podnošenja tužbe, a ukoliko bi sud tužbeni zahtjev usvojio.

3. Rješenjem Županijskog suda u Varaždinu broj SU-183/2026-2 od 26. ožujka 2026. Općinski sud u Koprivnici je, temeljem čl. 11. st. 1. Zakona o sudovima, određen kao

drugi stvarno nadležan sud za postupanje u ovom parničnom predmetu Općinskog suda u Varaždinu.

4. Radi razjašnjenja spornih, a za ovaj postupak odlučnih okolnosti te radi pravilnog i potpunog utvrđivanja činjeničnog stanja sud je pročitao dokaze i izvršio uvid i to potvrda tuženika od dana 3.9.2025. o plaćanju naknade od strane tužitelja (list 6), Ugovor o kreditu broj 209689 solemniziran po javnom bilježniku Ivanu Kvakanu iz Čakovca dana 11. srpnja 2007. pod brojem OV-7253/2007 (list 12-18), pravno mišljenje od 2. prosinca 2024. te od 19. studenog 2024. (list 44-84), Opći uvjeti za poslovanje s građanima Volksbank d.d. (list 85-88) te je saslušan tužitelj kao stranka u svrhu dokazivanja.

5. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog dokaznog postupka, a primjenjujući odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025, dalje: ZPP), sud je zaključio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

6. Sud je u ovom postupku utvrđivao činjenice koje su stranke iznijele i pročitao isprave koje su stranke dostavile u svrhu dokaza, primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 7. i čl. 219. ZPP-a.

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnim odredbe čl. 6.t. 1. Ugovora o kreditu br. 209689 od 11.07.2007., solemniziranog po javnom bilježniku Kvakan Ivanu iz Čakovca dana 11.07.2007.godine pod posl.brojem OV-7253/2007, kojim je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, a koja je tužitelju naplaćena u iznosu od 225,12 EUR, kao i isplata navedenog iznosa.

8. Između stranaka nije sporno da je između Volksbank d.d. Zagreb kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita sklopljen Ugovor o kreditu broj 209689 dana 11. srpnja 2007., solemniziran po javnom bilježniku Ivanu Kvakanu iz Čakovca pod brojem OU-7253/2007 dana 11. srpnja 2007., kao niti da je tuženik pravni slijednik Volksbank d.d. Zagreb. Između stranaka sporna je osnova tužbenog zahtjeva kao i nastup zastare tužiteljeve tražbine.

9. Između stranaka nije sporna visina tužbenog zahtjeva. Tuženik je na ročištu dana 9. rujna 2026. izričito naveo da je sporna osnova tužbenog zahtjeva, no visina nije sporna.

10. Čitanjem predmetnog Ugovora o kreditu broj 209689 od 11. srpnja 2007. utvrđeno je da je kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju, kao korisniku kredita, kredit u iznosu od 28.522,73 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za devize važećem na dan isplate. Iz Ugovora o kreditu proizlazi da su stranke čl. 2. ugovorile redovnu kamatu 5,30% godišnje, promjenjivu, u skladu s Odlukom o

kamatama i naknadama kreditora, efektivnom kamatnom stopom od 6,98% i interkalarnom kamatom, a iz čl. 4. Ugovora proizlazi da se kredit ugovara u valuti, a isplaćuje u kunskoj protuvrijednosti te je čl. 5. Ugovora ugovoren rok otplate 72 mjeseca.

11. Odredbom čl. 6.1. Ugovora o kreditu ugovorena je naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita i to jednokratno 1,35% od iznosa kredita, minimalno 500,00 kn, koja se naplaćuje neposredno prije isplate kredita.

12. Tužitelj tužbom traži utvrđenje ništetnosti navedene ugovorne odredbe.

13. Odredbom čl. 322. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18,126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje: ZOO) propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

14. Prema odredbi čl. 327. st. 1. ZOO-a na ništetnost se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a u konkretnom slučaju tužitelj ima pravni interes uz podnošenje predmetne tužbe radi utvrđenja ništetnosti ugovora, jer, kako je to naprijed navedeno, tužitelj kondemnatornim tužbenim zahtjevom traži da mu tuženik isplati novčani iznos koji je stekao na temelju predmetne ništetne ugovorne odredbe, a tuženik je istaknuo prigovor zastare te u slučaju takvog restitucijskog zahtjeva zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora odnosno ugovorne odredbe.

15. Sud je utvrdio da u konkretnom slučaju tužitelj ima status potrošača.

15.1. Iz čl. 3. Ugovora o kreditu proizlazi da je namjena kredita kupnja vozila, a iz iskaza tužitelja proizlazi da je Ugovor sklopio radi kupnje osobnog automobila, a vozilo mu je bilo potrebno za osobne potrebe te nije bio vlasnik obrta ni trgovačkog društva u vrijeme sklapanja Ugovora, a vozilo koje je kupljeno kreditom nije korišteno za poslovne potrebe niti ga je iznajmljivao.

15.2. Zaštita od nepoštenih ugovornih uvjeta kako je postavlja Direktiva 93/13 ne dozvoljava razlikovanje potrošača po kriteriju nužnosti sklapanja ugovora i dok god fizička osoba sklapa s trgovcem ugovor koji izlazi iz okvira njezine poslovne djelatnosti riječ je o potrošačkom ugovoru, a gospodarska svrha ugovora nije odlučna.

15.3. Prema utvrđenju suda tuženik tijekom postupka nije dokazao da bi tužitelj predmetni Ugovor o kreditu sklopio u okviru svoje poslovne djelatnosti niti da kredit nije iskorišten u skladu s ugovorenom namjenom.

16. Sud je na temelju provedenih dokaza utvrdio da je kredit otplaćen u cijelosti.

16.1. Prema praksi Europskog suda za pojam "potrošača" nije odlučno što je potrošački ugovor prestao pa korisnici kredita koji su otplatili kredit, redovno ili prijevremeno, i koji traže povrat plaćenog na temelju pravila o stjecanju bez osnove (jer su plaćanja učinjena na temelju nepoštenih ugovornih odredbi) zadržavaju svojstvo potrošača iako je ugovor prestao.

17. Predmetni Ugovor o kreditu sklopljen je 11. srpnja 2007. pa se na pitanje ništetnosti primjenjuju i odredbe Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 96/03, dalje: ZZP/03), kojim je u čl. 81. propisano da se nepoštenom ugovornom odredbom smatra ona o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Konkretnije odredbom čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača propisano je da ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Prema odredbama ZZP-a, dvojbene ili nerazumljive ugovorne odredbe tumače se u smislu koji je povoljniji za potrošača. Načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, pritom vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Prema odredbi čl. 83. ZZP-a prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav proizvoda ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

18. Prema odredbi čl. 295. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18 - dalje: ZOO) Opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

19. Tužitelj tvrdi da je predmetna ugovorna odredba ništetna jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao kakav utjecaj na njezin sadržaj već je ta ugovorna odredba sadržana u standardiziranom unaprijed pripremljenom obrascu, a naknada je određena jednostranom odlukom tuženika te je ista suprotna načelu savjesnosti i poštenja. Također tužitelj tvrdi da mu tuženik nije dao sve potrebne informacije vezane uz predmetnu ugovornu odredbu prije sklapanja ugovora niti mu je pojasnio na što se konkretno takva naknada odnosi, a nelogično je da njezina visina ovisi o visini iznosa kredita te se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi kojom su tužitelju nametnute obveze plaćanja naknade u nerazmjerno visokom iznosu.

20. Tuženik tvrdi da je predmetna ugovorna odredba lako uočljiva te da je tužitelj mogao pregovarati oko plaćanja naknade te je tužitelj mogla odabrati neki drugi model

kredita koji je bio dostupan na tržištu, a tužitelj je bio upoznat s obvezom plaćanja naknade za obradu kredita i iznosom koji mora podmiriti.

21. Iz uvjerljivog iskaza tužitelja proizlazi da je iz Autokuće upućen sklopiti Ugovor o kreditu s Volksbankom, a koji ugovor je u cijelosti unaprijed bio pripremljen, mislio da je da je normalno da se naknada mora platiti jer se nije pojedinačno pregovarao o pojedinim odredbama ugovora pa tako niti oko mjesečnih rata pa niti oko naknade, a nije mu ni bilo rečeno da se naknada mora platiti prije sklapanja ugovora. U banci su mu rekli da je kredit u CHF najbolja opcija. Tužitelj je naveo da je Ugovor o kreditu sastavila banka, a tužitelju prethodno nisu predočeni nikakvi cjenici ni tarife od banke.

22. Ovdje valja napomenuti da u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje na ugovaranje predmetne naknade, već je stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 1201/17) od 12. listopada 2017. propisana zabrana naplate naknade za obradu i/ili odobravanje stambenog potrošačkog kredita, koja zabrana se ne odnosi na ugovore o stambenim kreditima sklopljenim prije stupanja na snagu tog Zakona, dok su Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite ("Narodne novine", broj 15/14) kojim je izrijekom dopuštena naknada za obradu kredita, preciznije definirane te naknade. Međutim tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što je rezultiralo time da su te ugovorne odredbe suprotne načelu savjesnosti i poštenja, te su uzrokovale znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja potrošača. Pri tome sama činjenica da je administrativna naknada odnosno naknada za obradu kreditnog zahtjeva i osiguranje kredita, određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, znači da korisnicima kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, a što govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu kredita nisu "pokriveni" stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita.

23. Sud je na temelju kritičke analize svih provedenih dokaza utvrdio da je ugovorna odredba o naplati naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita sadržana u predmetnom Ugovoru o kreditu nepoštena jer se o njoj nije pojedinačno pregovaralo niti se je moglo pregovarati s obzirom da je ista sastavljena na unaprijed pripremljenom obrascu od strane banke i ponuđena tužitelju kao potrošaču po principu "uzmi ili ostavi", te tužitelj nije imao utjecaj na njezin sadržaj, a ta je ugovorna odredba uzrokovala znatnu neravnotežu prava i obveza na štetu tužitelja kao potrošača. Sud je utvrdio da je položaj tužitelja prilikom sklapanja Ugovora o kreditu u tom smislu bio slabiji, jer je tužitelj, koji je po zanimanju inženjer prometa, pristupio sklapanju tog pravnog posla bez potrebnog znanja o financijsko bankarskom aspektu navedene ugovorne odredbe te je tuženik iskoristio nestručnost tužitelja na način da je u unaprijed formulirani standardni ugovor unio navedenu ugovornu odredbu na koju tužitelj nije mogao utjecati pa je tuženik prilikom sklapanja Ugovora postupio protivno načelu savjesnosti i poštenja. Navedena ugovorna odredba je samo naizgled jasna i

određena, no nije dovoljno da je ugovorna odredba samo gramatički razumljiva, već bi potrošaču iz te ugovorne odredbe trebali biti jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ekonomske posljedice koje iz te odredbe proizlaze.

24. S obzirom da je odredba čl. 6.1. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena isplata naknade za obradu zahtjeva i administraciju kredita protivna prisilnim propisima, jer je Banka tužitelju kao potrošaču nametnula ugovorne odredbe koje ga stavljaju u neravnopravni položaj u odnosu na banku i koje prouzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, što je suprotno načelu savjesnosti i poštenja, sud je primjenom citiranih zakonskih odredbi utvrdio da je navedena ugovorna odredba nepoštena i prema tome ništetna.

24.1. Stoga je presuđeno kao u točki I. izreke presude.

25. Tužitelj tužbom traži povrat iznosa plaćenog zbog citirane ništetne ugovorne odredbe.

26. Tuženik nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva kao ni činjenicu da je naknada naplaćena 13. srpnja 2007. Tuženik ne osporava ni tečaj po kojem je tužitelj izvršio izračun. Tuženik je na ročištu kod ovog suda dana 9. rujna 2026. izričito naveo da visina tužbenog zahtjeva nije sporna.

27. Budući da je sud utvrdio da je ništetna citirana ugovorna odredba čl. 6.1. Ugovora o kreditu, proizlazi da tužitelj kao potrošač osnovano od tuženika potražuje povrat iznosa koji je tuženik primio na temelju navedenog ništetnog dijela ugovora, sukladno odredbi čl. 1111. ZOO-a.

28. Tuženik je istaknuo prigovor zastare za cjelokupnu tražbinu tužitelja, a koji prigovor, po stavu ovog suda nije osnovan.

29. U konkretnom slučaju primjenjuje se opći zastarni rok od pet godina propisan odredbom čl. 225. ZOO-a, a ništetnost ništetnost predmetne ugovorne odredbe utvrđena je ovom presudom pa neosnovano tuženik smatra da zastara teče od dana sklapanja ugovora o kreditu.

30. U konkretnom slučaju radi se o restitucijskom zahtjevu na temelju odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a pa zastara počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost predmetne ugovorne odredbe.

30.1. I prema pravnom stajalištu Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom na sjednici Građanskog odjela 30. siječnja 2020. zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana

pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

30.2. S obzirom da tužitelj predmetnom tužbom traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe zbog koje traži isplatu od tuženika, zastara će početi teći tek od dana pravomoćnosti ove presude kojom je utvrđena ništetnost predmetne ugovorne odredbe.

31. Budući da je nesporno da je tuženik 13. srpnja 2007. tužitelju naplatio jednokratnu naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita u iznosu od 225,12 eura, kako je to naprijed obrazloženo, naloženo je tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 225,12 eura, primjenom odredbi čl. 323. i čl. 1111. ZOO-a.

32. Tužitelj u konkretnom slučaju ima pravo na zateznu kamatu na glavni dug primjenom odredbe čl. 1115. ZOO-a od dana 13. srpnja 2007. pa do isplate, jer je tuženik nesavjesni stjecatelj s obzirom da je tuženik u konkretnom slučaju tužitelju kao potrošaču nametnuo predmetnu ugovornu odredbu bez mogućnosti pregovaranja. Kamata je dosuđena po stopi propisanoj odredbama čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

33. Iz obrazloženih razloga presuđeno je kao u točki II. izreke presude.

34. Obje stranke zatražile su naknadu parničnih troškova.

35. Parnični troškovi tužitelja utvrđeni su u iznosu od 243,27 eura, prema priloženom troškovniku (str. 149), a primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/23), Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine" 118/18 i 51/23), Uredbi o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/23), Uredbi o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 50/26), te vrijednosti predmeta spora od 225,12 EUR-a. Troškovi obuhvaćaju nagradu punomoćniku odvjetnici tužitelja za sastav tužbe u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 7. točka 1.), a sastav podneska od 9. travnja 2026. u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 7. točka 1.), za zastupanje na ročištima 9. rujna 2026. i 20. listopada 2026. u iznosu od 50,00 eura za svako ročište (Tbr. 9. točka 1.), što ukupno iznosi 200,00 EUR. Sud je priznao i trošak tužitelja koji se sastoji od sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eura, a prema važećoj Uredbi o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 37/23) u trenutku podnošenja tužbe, a ne u zatraženom iznosu od 15,00 EUR-a, pa je u iznosu od 1,73 EUR odbijen sa zahtjevom kao neosnovanim. Priznat je i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 eura prema važećoj Uredbi o tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine" broj 50/26). Ukupan trošak tužitelja iznosi 243,27 EUR-a.

36. Sud je o troškovima postupka odlučio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a te je naložio tuženiku da tužitelju naknadi parnične troškove.

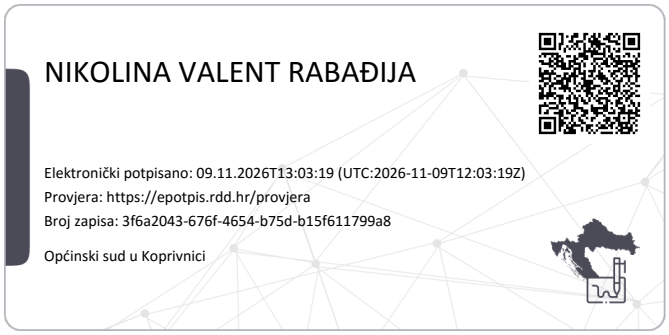
37. Na dosuđeni iznos parničnih troškova tužitelju je dosuđena zakonska zatezna kamata od dana donošenja presude do isplate, primjenom odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. i 8. ZOO-a.

38. Iz obrazloženih razloga odlučeno je kao u točki III. izreke ove presude.

39. Budući da je tužitelj u cijelosti uspio u postupku, odbijen je u cijelosti kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova postupka primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a te je odlučeno kao u točki IV. izreke presude.

Koprivnica, 9. studenog 2026.

Sutkinja
Nikolina Valent Rabađija

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude dopuštena je žalba Županijskom sudu. Žalba se podnosi pismeno putem ovoga suda u tri istovjetna primjerka u roku od 15 dana, od dana dostave ili objave i uručenja ovjerenog prijepisa presude.
Ako stranka nije pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje, a uredno je obaviještena o ročištu, smatrat će se da joj je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojemu se presuda objavljuje.
Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, sud će presudu dostaviti prema odredbama Zakona o parničnom postupku o dostavi pismena (čl. 335. st. 8., 9. i 11. Zakona o parničnom postupku).

Dostaviti:
1. Odvjetnica Ivana Kostanjevec Rožmarić, Varaždin, putem e-Oglasne ploče
2. Odvjetnica Andreja Šeša, Zagreb, putem e-Oglasne ploče

Broj zapisa: **9-3088f-d6585**

Kontrolni broj: **03961-f3916-98fca**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Koprivnici** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.